

Markus is een grootafnemer van bubbeltjesplastic

Op de eerste verdieping heeft Markus nog tientallen tassen en 1500 (!) jurken hangen

Op haar houten paneeltjes met ogen raakt ze nooit uitgekeken

De droomplek van Ans Markus

WIE KUNSTENARES ANS MARKUS (71) EN 'SCHILDERSKNECHT' WYBE TUINMAN (72) WAT DUBBEL PAKHUIS, INCLUSIEF WACHTERSHUISJES EN APARTE WORKSHOPRUIMTE, IN AMSTERDAM OPPERVLAKTE ZO'N 1000 M², WAARVAN DE INRICHTING NOGAL VARIEERT. WANT TIJDENS ELKE EXPOSITIE (ZOALS DIT VOORJAAR IN LEEUWARDEN) IS HET ER EEN STUK LEGER

Work in progress

Boven de oorspronkelijke gevelsteen ('anno 1629') zijn nog twee exemplaren geplaatst

Toen ze als kind begon te tekenen, droomde Ans Markus al van een plek waar ze werken en wonen zou kunnen combineren. 'Al was het een vergrote garage.' Uiteindelijk werd het een eeuwenoud object op het Amsterdamse Prinseneiland, dat ze deelt met haar man Wybe Tuinman.

HET PAND 'Dertig jaar geleden begonnen we te zoeken naar een pand waar we konden wonen, werken en ook een paar auto's naar binnen rijden. Een kennis wees ons op een bouwval die eigenlijk verkocht was, maar waarvan de koper de financiering niet rond kreeg. De volgende dag hebben wij het gekocht. Vroeger zat er een ladderfabriek, maar nog veel eerder meerden hier de terugkeerschepen van de VOC aan. We hebben ruim anderhalf jaar verbouwd; er is onder andere een lift ingekomen. Dat was nog een heel gedoe, want de aannemer stuitte op een waterbron, die maar bleef stromen. Uiteindelijk kwam het goed. En eigenlijk is er sindsdien niets meer aan veranderd. Een ander zou zeggen: "Vervang die stokoude keuken nou eens", maar wij zijn er gelukkig mee.'

DE BUURT 'Het Prinseneiland is echt een dorp in Amsterdam. Hier letten de burens nog op elkaar. En Wybe gaat een keer of twee per dag met zijn schep en veger de straat op om drollen op te ruimen. Mensen vinden het heerlijk om hier hun hond uit te laten, omdat je hier nauwelijks verkeer hebt, maar als die zo'n grote drol draait, wandelen ze snel door. Op ons vorige adres deed hij dat ook al. Daar heeft hij van de gemeente nog een oorkonde en een speldje van een zilveren bezem voor gekregen, als erereiniger van de stad. Eigenlijk zou je om de 100 meter zo iemand moeten hebben wonen, dan zou het er een stuk netter uitzien.'

HET GEBRUIK 'Er staat hier een enorme rode bank, die Wybe 40 jaar geleden nog in Zwitserland heeft laten maken, maar de enige die daar weleens op zit is de poes. Lezen en tv kijken doen we het liefst in bed, en verder zitten we altijd aan de keukentafel. Van daaruit kijk ik naar mijn beelden en schilderijen, want ik werk hier ook. Ik zie wat al af is en waar ik nog mee bezig ben.

De tulpen – met opvallend blauw hart – dragen Markus' naam

Overigens zie ik dan vooral mijn fouten: kleuren die toch net niet goed blijken of zo. Maar verlangen naar een plek waar ik even los van mijn werk kan komen doe ik beslist niet. Integendeel: ik droomde juist altijd van een plek waar ik tegelijkertijd kon wonen en werken, dus dat is helemaal uitgekomen.'

DE INRICHTING 'Alles wat ik niet zelf heb gemaakt komt van de rommelmarkt. Ik doe niets liever dan daar rondstruinen. Daar komen bijvoorbeeld alle Christusbeelden vandaan die je overal ziet. We zijn niet echt gelovig, maar vinden dat gewoon mooi. Op de entresol hebben we een sauna en in een andere hoek staat een loopapparaat. Al heb ik daar nooit op gestaan, hoor. Het enige wat dat ding doet is olie lekken. Wybe was destijds de eerste die een olieverfschilderij van me kocht. Hij verzamelde toen al een tijd kunst. Maar inderdaad: daar is hier in huis niets van te zien.' Tuinman: 'Het is niet zo dat ze dat heeft geëist, hoor. Ik vind dat dus ook helemaal niet erg. Alles draait hier nou eenmaal om Ans. En dat is precies zoals ik het prettig vind.' ■

'EEN ANDER ZOU ZEGGEN: "VERVANG DIE OUDE KEUKEN NOU EENS", MAAR WIJ ZIJN ER GELUKKIG MEE'